

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **L. P.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.8.2016, č.j. KUZZL 31307/2016-4,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Městský úřad Luhačovice, Odbor dopravy, přestupky (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 15. 1. 2016, č.j. MULU 874/2016 uznal žalobce vinným, že:

- A) Dne 27.7.2015 v 7:00 hodin na silnici č. II/495 v obci Hrádek na Vlárské dráze ve směru jízdy na Pitín z nedbalosti řídil motorové vozidlo, přičemž byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie České republiky (dále jen „PČR“) a na její výzvu nepředložil doklad prokazující pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla. Svým jednáním porušil ustanovení § 17 odst. 1 zák. č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti“), čímž se dopustil přestupku podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o pojištění odpovědnosti.
- B) Dne 27.7.2015 v 07:00 hod na silnici č. II/495 v obci Hrádek na Vlárské dráze ve směru jízdy na Pitín z nedbalosti řídil motorové vozidlo, přičemž kontrolou vozidla hlídka PČR zjistila, že žalobcem řízení vozidlo nesplňovalo technické podmínky pro provoz na pozemních komunikacích, neboť v něm byl namontován neschválený sportovní volant a má černé ztmavené zadní světlomety. Svým jednáním porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž se dopustil přestupku podle ustanovení § 125 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti, § 125 c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, § 12 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla stanovena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku pod písm. B) zrušeno a řízení o tomto přestupku bylo zastaveno. Výrok o sankci pak byl v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) změněn tak, že uložená pokuta byla snížena na částku 2 000 Kč. Postupem dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve zbytku potvrzeno, tj. zbylá část výroku o vině, zbylá část výroku o sankci i výrok o náhradě nákladů zůstaly nedotčeny.

II. Obsah žaloby

V podaném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce uvedl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť v jeho výroku není uvedena sankce v podobě záznamu bodů (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2015, č.j. 6 As 114/2014-69). Žalobce pak odkázal i na § 77 zákona o přestupcích, dle kterého výrok rozhodnutí o přestupku musí obsahovat též druh a výměru sankce. Záznam počtu bodů v registru řidičů je přitom trestem, tj. sankcí za přestupek, a měl by být uveden ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v opačném případě je výrok neurčitý. Žalovaný se v rámci odůvodnění s jeho námitkou nijak nevypořádal, a tudíž je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítal, že z výroku rozhodnutí správního orgánu. I stupně není zřejmá konkrétní forma zavinění (nedbalost), jakou vzal správní orgán za prokázanou. Pokud zákon o přestupcích rozlišuje nedbalost vědomou a nevědomou, nelze toto ignorovat, a je nutné tuto skutečnost zohlednit i ve výroku rozhodnutí dle ustanovení § 77 zákona o přestupcích. Výrok prvostupňového rozhodnutí tyto náležitosti nesplňuje, a tudíž je nesrozumitelný, neboť údaj o formě zavinění z něj není zřejmý. Z těchto důvodů je výrok i neurčitý. Výrok rozhodnutí tak připouští dvojí interpretaci, což je žalobci k tíži. Za přestupky, ze kterých byl žalobce uznán vinným, se zaznamenávají body do bodového hodnocení řidiče. Lze předpokládat, že se forma zavinění stane součástí záznamu v Evidenční kartě řidiče. Žalobce může být v takovém případě poškozen u soukromých subjektů, které na zavinění ve formě nedbalosti nevědomé nemohou pohlížet jako na nejlehčí formu zavinění, neboť takové zavinění nebude v Evidenční kartě řidiče zřejmé. Žalobce již v odvolání namítal, že výrok správního orgánu I. stupně je ze shora popsaných důvodů nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Žalovaný se však s jeho námitkou nedokázal dostatečně vypořádat, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalobce již v podaném odvolání uváděl, že ve správním řízení byly porušeny procesní předpisy, které měly vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce se řádně omluvil z nařízeného ústního jednání a současně svou omluvu důkazně podložil, avšak nebyla akceptována. Žalovaný přitom k jeho námitce uvedl, že je zcela lhostejné, zda správní orgán prováděl dne 26.10.2015 jednání v nepřítomnosti obviněného či nikoliv, neboť jednání zopakoval dne 29.12.2015. Při tomto jednání provedl důkaz přestupkovým spisem a i svědeckou výpověď jednoho ze zasahujících policistů. Žalobce však uvedl, že dne 26.10.2015 byl vyslechnut zasahující policista. Z tohoto jednání se žalobce řádně omluvil a svou omluvu doložil. Žalobci tedy bylo přímo znemožněno, aby se účastnil svědecké výpovědi jednoho ze zasahujících policistů, aktivně v rámci provádění důkazu vystupoval, např. kladl svědkovi otázky. Odůvodnění žalovaného, že následně proběhlo jiné ústní jednání, na kterém byl proveden přestupkový spis a svědecká výpověď dalšího zasahujícího policisty není dostatečné, neboť mu bylo znemožněno účastnit se důkazu provedeného výlučně dne 26.10.2016. Žalovaný se nedokázal s odvolací námitkou řádně vypořádat, a tudíž je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný se v této souvislosti ani nijak nevypořádal s jeho námitkou, že vypovídal-li svědek policista K. dne 26.10.2015 a policista U. pak dne 29.12.2015, bude mít policista K. dostatek prostoru a času k tomu, aby se svým kolegou konzultoval kladené otázky a odpovědi na ně. K tomuto argumentu se však žalovaný nijak nevyjádřil.

Žalobce v odvolání rovněž namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné, neboť nedostatečně odůvodnil naplnění materiální stránky údajného přestupku. Ani k této námitce se žalovaný nevyjádřil, a i z tohoto důvodu je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření zejména uvedl, že se vypořádal se všemi relevantními odvolacími námitkami. S existencí materiálního znaku přestupku se vypořádal na str. 4 až 5

napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále k věci uvedl, že body se přidělují jenom za vybraná protiprávní jednání uvedená v příloze 1 zákona o silničním provozu. Mezi tato jednání nespadá přestupek dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o pojištění odpovědnosti. Snaha žalobce vtlačit do výroku rozhodnutí nejenom formu zavinění, ale i jejich druhy, tj. zda nedbalost je vědomá či nevědomá nebo úmysl přímý či nepřímý, pak nemá oporu v žádném právním předpise ani v judikatuře. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 9 je uvedeno, že oba tehdy sbíhající se přestupky byly spáchány ve formě vědomé nedbalosti.

Žalovaný se rovněž vypořádal s argumentací žalobce, týkající se omluvy z jednání a výsledku policisty v nepřítomnosti a možnosti domluvy jednoho svědka s druhým. Ústní jednání v nepřítomnosti obviněného dne 26.10.2015 jej nijak na právech nezkrátilo, neboť žalovaný se ve svém rozhodnutí neopíral o důkazy provedené dne 26.10.2015. Výpověď policisty K. tudíž pro toto řízení nemá význam a žalovaný se o ni ve svém rozhodnutí ani neopíral. Žalovaný považuje skutkový stav za dostatečně zjištěný na základě výpovědi policisty U. a nevěrohodnosti verze žalobce. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce již v odvolání namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné, neboť ve výroku rozhodnutí není uvedena sankce v podobě záznamu bodů. Žalovaný se s touto jeho námitkou nijak nevypořádal.

K neuvedení bodového postihu do výroku prvostupňového rozhodnutí soud uvádí, že sice ustanovení § 77 zákona o přestupcích stanovuje, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat druh a výměru sankce, nicméně ustanovení § 11 odst. 1 zákona o přestupcích taxativně vymezuje, že *za přestupek lze uložit tyto sankce: a) napomenutí, b) pokutu, c) zákaz činnosti, d) propadnutí věci, e) zákaz pobytu*. Zákon o přestupcích tedy nepočítá s uložením sankce bodovým postihem. Soud nerozporuje závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 26.10.2015, č.j. 6 As 114/2014-69, že bodový postih je trestem, ovšem dle názoru soudu nelze akceptovat argumentaci žalobce, podle níž je v přestupkovém řízení nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů, neboť nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku.

Dále soud připomíná ustanovení § 123b odst. 1 silničního zákona, dle něhož řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.

Podle ustanovení § 123b odst. 2 silničního zákona záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin, d) rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.

Jak tedy vyplývá z dikce zákona, sankce za přestupek spáchaný jednáním zařazeným

do bodového hodnocení zaznamenává do registru řidičů příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, přidělování bodů nespadá do pravomoci správního orgánu rozhodujícího o přestupku. Příslušný obecní úřad jako správní orgán, jež provádí zápis do registru řidičů, má k dispozici jako podklad pro rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů pravomocné rozhodnutí o přestupku, do něhož již nelze žádným způsobem zasáhnout (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22.08.2012, č.j. 11 A 107/2011-31). Pokud tato činnost není v kompetenci správního orgánu I. stupně (resp. žalovaného), nemůže mu náležet povinnost tyto body žalobci udělovat. Až na základě nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku jsou uděleny body a z povahy věci je nelze obsáhnout ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle platné právní úpravy tedy není obsahem rozhodnutí o přestupku stanovení počtu bodů v registru řidičů, neboť toto je předmětem zcela jiného řízení, nikoli řízení přestupkového. Bodový postih, či možnost domáhat se změny zápisu počtu bodů v registru řidičů, je otázkou zcela jiného řízení, tj. řízení o námitkách ve smyslu ustanovení § 123f silničního zákona. Ve svém usnesení ze dne 30.09.2015, č.j. 6 As 114/2014-55 se pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval zcela odlišnými otázkami (povahou záznamu o počtu bodů v registru řidičů) a nikoliv náležitostmi výroku o přestupku a tudíž jeho závěry tak nelze na nyní projednávanou věc bezesbytku aplikovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.12.2016, č.j. 7 As 179/2016-37). Soud nadto k věci uvádí, že za přestupek dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o pojištění odpovědnosti, za jehož spáchání byl žalobce uznán vinným, se ani body v registru řidičů nezaznamenávají. Přestupek totiž není uveden

v přehledu jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích se stanovením počtu bodů za toto jednání (Příloha 1 zákona o silničním provozu). Správní orgán I. stupně proto ani nemohl pochybit, pokud ve výroku svého rozhodnutí bodový postih žalobce neuvedl. Žalovaný se ve svém rozhodnutí skutečně přímo nezabýval odvolací námitkou, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně absentuje uvedení sankce v podobě záznamu bodů. S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že s přestupkem, jehož se žalobce dopustil, není spojen záznam bodů v registru řidičů, nepovažoval soud neposouzení této námitky za takové pochybení, které by způsobovalo nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Další námitka směřovala proti tomu, že z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmá konkrétní forma zavinění, jakou vzal správní orgán za prokázanou.

Soud k tomu uvádí, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je u přestupku A) ve výroku uvedeno, že byl spáchán z nedbalosti. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 9 rozhodnutí) pak plyne, že zavinění je dáno ve formě nedbalosti vědomé.

Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

Dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*

Dle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupek *spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*

Soud k tomuto předně uvádí, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2007, čj. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (viz § 4 zákona o přestupcích).

Forma zavinění je nepochybně z povahy věci součástí výroku o vině. Podle ustanovení

§ 3 zákona o přestupcích *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze*

prisvědčit žalobci, že je povinností ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost. Dle názoru krajského soudu proto postačí, promítne-li se úvaha, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.

Jak již bylo uvedeno, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Nedbalostní zavinění žalobce je poté vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ostatně i trestněprávní judikatura připouští užití obratu „minimálně“ ve výroku odsuzujícího rozsudku, pokud je okolnost významná pro rozhodnutí spolehlivě zjištěna jen v určité (avšak postačující) hodnotě či intenzitě (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11.12.2002, sp.zn. 7 Tdo 954/2002). Jako nezákonnou by bylo třeba posoudit situaci vyznívající v neprospěch obviněného z přestupku, totiž kdyby správní orgán ve výroku rozhodnutí konstatoval například, že „nelze vyloučit, že přestupek byl spáchán úmyslně“ (srov. analogicky rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8.12.2005 sp.zn. 2 To 124/2005). Taková situace však v případě žalobce nenastala, když tento naopak situaci (resp. zavinění žalobce) posoudil zcela ve prospěch žalobce.

Lze tedy uzavřít, že při posuzování odpovědnosti nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání páčáno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Naproti tomu se míra a forma zavinění může přímo promítnout do druhu sankce a její výměry. Krajský soud nezastírá, že správní orgán I. stupně si pro vypořádání se s formou zavinění zvolil stručnost, rozhodně však jeho rozhodnutí nelze z tohoto důvodu označit za nezákonné. Zejména proto, že jako forma zavinění byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatována nedbalost, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poté vědomost nedbalá. Ačkoliv to správní orgán I. stupně výslovně neuvedl přímo ve výroku rozhodnutí, z jím uvedeného konstatování o nedbalostním zavinění ve spojení a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, je zřejmé, že se jednalo o vědomou nedbalost. Z hlediska posouzení viny tedy správní orgán I. stupně správně rozlišil zavinění jako nedbalostní, což ve smyslu všeho výše uvedeného zcela postačuje. Úvaha správního orgánu I. stupně o spáchání přestupku v nedbalosti vědomé poté byla učiněna v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, přičemž z tohoto (byť velmi obecného zdůvodnění) je nepochybné, že správní orgán I. stupně posuzoval zavinění žalobce jako nedbalost vědomou, přičemž tuto skutečnost rovněž uvažoval při rozhodování o druhu a výši sankce

Lze poznamenat, že povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění byla do ustanovení § 77 zákona o přestupcích včleněna až novelou provedenou zákonem č. 204/2015 Sb. Důvodová zpráva k tomuto zákonu uvádí, že „(...) forma zavinění je i jedním z údajů, které se budou zapisovat do evidence přestupků. Kde bude využívána pro posuzování „přestupkové bezúhonnosti“, jelikož se v některých případech posuzování „přestupkové bezúhonnosti“ odlišuje mezi nedbalostí a úmyslem (např. § 23 odst. 1 písm. c/ bod 8 zákona o zbraních). Proto je nezbytné dosáhnout toho, aby forma zavinění byla vždy ve výroku rozhodnutí jednoznačně vyjádřena, a to nejen u přestupků, které lze spáchat pouze úmyslně, ale i u přestupků nedbalostních, zejména pak, pokud i ty byly spáchány úmyslně.“ Podle ustanovení § 16i odst. 2 písm. e) zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění

pozdějších předpisů, obsahuje evidence přestupků mimo jiné údaj o *právní kvalifikaci přestupku, včetně formy zavinění; v případě blokového řízení se uvede, že byl přestupek spáchán z nedbalosti, nejde-li o přestupek, u něhož zákon vyžaduje úmyslné zavinění*. Všechna citovaná ustanovení rozlišují pouze mezi zaviněním ve formě úmyslu a nedbalosti. Ani z okolností přijetí nové právní úpravy příkazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí. Z výše citované důvodné zprávy je naopak zřejmé, že zákonodárce nadále hodlá rozlišovat v jednotlivých registrech pouze zavinění úmyslné a nedbalostní, a to bez nutnosti bližšího určení formy zavinění. Žalobce ani nijak nepodložil svou úvahu, že by žalobce mohl být v důsledku neuvedení zavinění poškozen u soukromých subjektů, přičemž nenabídl ani soudu žádné podklady pro potvrzení svých úvah. Soudu se proto nemohl těmito tvrzeními konkrétněji zabývat. Žalobce přitom uváděl, že by pro soukromé subjekty nebylo zřejmé, že se jedná o nejnížší formu zavinění, tj. nedbalost nevědomou. V posuzovaném případě se však žalobce dopustil přestupku z nedbalosti vědomé.

Soud dále k věci uvádí, že žalovaný se touto odvolací námitkou zabýval (str. 3 předposlední odstavec rozhodnutí) a tudíž jeho rozhodnutí nelze považovat v tomto směru za nepřezkoumatelné.

Soud proto tuto námitku žalobce v celé její obsáhlosti vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, neboť žalobce nebyl navzdory svému přesvědčení výrokem prvostupňového rozhodnutí a jeho obsahem jakkoliv krácen na svých právech, když je z tohoto jednoznačně seznatelné, že přestupky byly žalobcem spáchány z nedbalosti, což k naplnění obligatorních náležitostí výroku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích zcela postačuje.

Další námitky směřovaly proti tomu, že z ústního jednání nařízeného na den 26.10.2015 se žalobce řádně omluvil, přičemž omluvu i dostatečně podložil. U tohoto jednání byl přitom proveden výslech jednoho ze zasahujících policistů. Obdobné námitky přitom uplatnil už v rámci podaného odvolání.

Soud z obsahu správního spisu ověřil, že dne 29.12.2015 bylo ve věci provedeno ústní jednání, kde byl uskutečněn i výslech svědka prap. R. U. Z obsahu rozhodnutí žalovaného plyne, že vycházel především z výpovědi policisty U., jednoho ze zasahujících policistů. Soud se předně vyjádřil k výpovědi policisty. Soud nejprve obecně uvádí, že otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědka (policisty, pro jehož oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policisty podepřené oznámením o přestupku a úředním záznamem (úřední záznam byl přitom podepsán zasahujícím policistou U.) na straně druhé pak tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25.07.2006, č.j. 6 As 47/2005-84, „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ V posuzovaném případě soud souhlasí se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpověď policisty

obstojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29.08.2011, č.j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policisty, neboť tento zpravidla nemá (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonává pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27.09.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Aby tedy bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezájatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmito závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

V posuzované věci byla výpověď svědka U. konzistentní a nevykazovala žádné logické rozpory či nejasnosti s úředním záznamem ze 27.7.2015 a oznámením přestupku. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policista měl mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jeho služby. Z materiálů založených ve správním spise (není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.06.2011, č.j. 7 As 83/2010-63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

V posuzovaném případě tedy krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědka (policisty) zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policista měl zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Pouhé obecné odkazy na nutnost posuzování výpovědi svědka a žalobce nemohou v této souvislosti obstát. Žalobce totiž žádným způsobem neprokázal, že by právě policista U. byl ovlivňován. Rovněž ani neoznačil žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by policisté vystupovali vůči jeho osobě jakkoliv nestandardně, na základě čehož by jejich oznámení a následná výpověď nebyla relevantním podkladem pro vydání rozhodnutí. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policisté počínali při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projevíli jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující policisté postupovali zcela nezájatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.

V tomto ohledu je třeba akcentovat, že v posuzovaném případě žalovaný korigoval postup správního orgánu I. stupně, neboť vycházel toliko z výpovědi policisty U. a nikoliv ze svědecké výpovědi i druhého ze zasahujících policistů S. K. provedené při ústním jednání dne 26.10.2015, kterého se žalobce ani jeho tehdejší zmocněnkyně nezúčastnili. Soud proto nemusel posuzovat důvodnost omluvy žalobce.

Výpověď policisty U. pak neobsahovala žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku. Jak již bylo uvedeno tak k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědecké výpovědi nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč uvádět, že sice zelenou kartu neměl mezi svými doklady v peněžence, ale následně ji našel v odkládacím prostoru ve vozidle. Policisté mu však sdělili, že už mají sepsané oznámení o přestupku a že měl zelenou kartu předložit okamžitě po vyzvání a ne, když už mají všechno sepsáno. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Soud tak vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.07.2014, č.j. 10 As 108/2014-25). V posuzované věci nelze odhlédnout ani od toho, že žalobce svou verzi předložil až v rámci doplnění odvolání, což způsobuje nižší míru věrohodnosti této verze. Žalobce přitom ani soudu nenabídl žádné konkrétní indicie, jež by znevěrohodnily výpověď zasahujícího policisty a tím i změnily náhled soudu na průběh spáchání přestupku tak, jak jej popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích.

Žalovaný tedy nevycházel z důkazů provedených dne 26.10.2015, korigoval v tomto směru rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nemusel se proto ani zabývat důvodností omluvy žalobce z tohoto jednání. Žalovaný pak ani neshledal důvod k pochybnostem o tvrzení policisty. Soud proto neshledal, že by se žalovaný nevyrovnal s odvolací námitkou žalobce, týkající se důvodnosti omluvy z jednání dne 26.10.2016, neboť z důkazů provedených na tomto ústním jednání ani nevycházel. Žalovaný sice konkrétně nereagoval na námitku žalobce, týkající se časového odstupu a možnosti vzájemné konzultace výpovědí zasahujících policistů U. a K., avšak neshledal důvod k pochybnostem o tom, co vypověděl svědek U. Soud rovněž k věci uvádí, že ve shora citované judikatuře jsou vymezeny důvody, které mohou mít vliv na věrohodnost výpovědi policistů. Provedení výpovědi každého ze zasahujících policistů s časovým odstupem a v rámci jiného ústního jednání mezi ně nepatří. Žalobce ani nijak nedoložil svou úvahu, že zasahující policisté svou výpověď vzájemně konzultovali a domlouvali se, co budou uvádět. Soud jenom pro úplnost dodává, že žalobce byl k tomu datu ve správním řízení zastoupen zmocněnkyní D. Š., která se z nařízeného ústního jednání dne 26.10.2015 ani neomluvila. Soud k věci rovněž uvádí, že v posuzovaném případě nese jednání žalobce obstrukční znaky, neboť celá věc byla projednána až na pátém ústním jednání až dne 29.12.2015, ke kterému se navíc ani žalobce ani jeho nový zmocněnec nedostavil.

S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobní námitku důvodnou.

Žalobce dále namítal, že žalovaný se ani nevyrovnal s jeho odvolací námitkou, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nedostatečně odůvodnil naplnění materiální stránky údajného přestupku. Soud nepovažoval tuto námitku za důvodnou, neboť žalovaný odůvodnil naplnění materiální strany přestupku na str. 4 až 5 svého rozhodnutí. Žalovaný zde mj. uvedl: „*V daném případě obviněný nepředložil zelenou kartu – doklad prokazující uzavření povinného pojištění*“

za škodu způsobenou provozem vozidla. Jednáním obviněného došlo v tomto případě k ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích v širším slova smyslu, tedy i k naplnění materiální znaku. Objektem přestupku spočívajícím v nepředložení některých povinných dokladů je pouze a jen zájem společnosti na tom, aby se v provozu na pozemních komunikacích pohybovala vozidla technicky způsobilá, prokazatelně registrovaná, a nikoli odcizená, a zároveň i vozidla, jejichž provozovatel má uzavřeno odpovídající pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Toto prokazování musí být rychlé a účinné tak, aby jakýkoli kontrolní orgán mohl bezprostředně konstatovat, zda tomu tak je, či nikoli. Důsledky provozu vozidel bez pojištění, jakož i vozidel technicky nezpůsobilých a neproověřených jsou všeobecně známy a představují značné společenské náklady v podobě škod, která takováto vozidla působí ať již účastí při dopravní nehodě, nebo tím, že jsou odcizena původnímu majiteli a není prověřena jejich technická způsobilost před uvedením do provozu. Jakákoli následná lustrace ke zjišťování skutečností, jež mají být ihned zřejmé z dokladů, které musí mít řidič u sebe, je zcela zbytečnou časovou prodlevou, která zatěžuje jak řidiče, tak i kontrolní orgány. To samé platí i dodatečném předkládání dokladů, neboť právě jejich existence slouží k bezprostřednímu a rychlému prokázání skutečností, na nichž má společnost zájem, který vyjadřuje prostřednictvím zákonodárce v normativním textu. Z tohoto důvodu státy určují, jakým způsobem se mají důležité skutečnosti k provozu vozidel na pozemních komunikacích prokazovat. Právní úprava České republiky v tomto směru není stran povinnosti předkládat doklad o pojištění odpovědnosti, osvědčení o registraci vozidla, jakož i řidičský průkaz na místě silniční kontroly příslušným orgánům dozoru nad silniční dopravou nijak výjimečná. Tyto povinnosti je třeba plnit minimálně v okolních státech.“ Žalobce tuto svou námitku nijak dále nekonkretizoval, soud pak považoval její shora citované vypořádání za dostatečné.

V.

Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. února 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.